

УДК 373.2+37.036.5

РОЗВИТОК ХУДОЖНЬО-ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В РЕАЛІЯХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ВИМІРІВ

Новоселецька І.Е.

Київський університет імені Бориса Грінченка

У статті висвітлюється питання розвитку художньо-творчих здібностей дітей дошкільного віку. Проведено аналіз останніх джерел та публікацій, в яких започатковано розв'язання обраної проблеми. Уточнено поняття «художньо-творчі здібності» дітей дошкільного віку, показано їх вплив на розвиток особистості. Обґрунтовано доцільність організації системної роботи з розвитку художньо-творчих здібностей дітей з 5-го року життя, оскільки в цей період відбувається активна соціалізація її в соціумі, що супроводжується виникненням нових мотивів діяльності.

Ключові слова: мистецтво, здібності, художньо-творчі здібності, творчий розвиток, діти 5-го року життя, початкові мистецькі навчальні заклади.

Вступ. Сьогодні в усіх прогресивних країнах світу все актуальнішим стає питання розвитку творчої особистості починаючи з дошкільного віку. Глобальна проблема розвитку людського потенціалу, здатного до самореалізації та інтелектуально-творчої діяльності, стимулює потребу суспільства до виникнення неординарного бачення вирішення завдань та проблем. Наша країна не стала виключенням, й саме тому сучасні процеси реформування освіти спрямовані на пробудження художньо-творчої активності та розвиток творчої особистості, починаючи з дошкільного віку. Відомо, що відсутність умінь з естетичного сприйняття творчості, недостатній розвиток емоційно-ціннісного ставлення до творів різних видів мистецтва гальмує прояви творчого потенціалу дітей та, відповідно, розвиток їх творчих здібностей. Оскільки Україна обрала вектор руху до відкритого європейського соціокультурного простору, актуалізувалися проблеми удосконалення системи освіти, безперервності і наступності якої має сприяти загальному розвитку творчої особистості.

Аналіз останніх джерел. Роль мистецтва в естетичному вихованні особистості достатньою мірою висвітлено в роботах Б. Бриліна, В. Клименко, І. Климук, Л. Побережної, Л. Яковенко, Н. Фоломєєвої, О. Михайличенка, Т. Скорик та ін. Вплив засобів мистецтва на розвиток особистості та значущість мистецької діяльності для стимулювання її творчої активності розкрито в естетико-мистецтвознавчих дослідженнях (В. Кандицький, Л. Левчук, М. Каган, М. Киященко, О. Оніщенко, Ю. Борев та ін.), дослідженнях з педагогіки мистецтва (Б. Юсов, В. Кудрявцев, Г. Падалка, Г. Шевченко, Е. Белкіна, Л. Масол, Л. Хлебнікова, Н. Миропольська, О. Комаровська, О. Рудницьката ін.). Думки згаданих авторів узгоджуються в оцінці впливу мистецтва на духовний розвиток особистості і його здатність пробуджувати творчі сили дитини.

Теоретичне підґрунтя розвитку художньо-творчої активності дитини закладено А. Бакушинським, Е. Берном, Д. Богоявленською, О. Дяченко, М. Лазаревим, А. Луком, В. Рибалкою, О. Савенковим, З. Фрейдом. Це положення про зв'язок естетичної та моральної сфери особистості, залежність художньо-творчої активності дитини від умов соціального середовища,

роль дорослого в актуалізації та розвитку її творчого потенціалу.

Розвитку художньо-творчих здібностей дітей дошкільного віку присвячені роботи Б. Нікітіна, Дж. Сміта, Л. Керрола, І. Білої, О. Кочерги. І хоча дослідники всебічно розкривають підняту проблему, торкаючись питань психофізіологічної основи творчого потенціалу людини (О. Кочерга), філософії творчості (Дж. Сміт, Л. Керрол), зарубіжного досвіду розвитку творчих здібностей дітей (І. Біла), можемо говорити про недостатнє її висвітлення. Переважно мова в них йдеться про дітей старшого дошкільного віку (6-7 рік життя), а період від народження до 6 років залишається поза увагою дослідників.

Вивчаючи роботи Д. Ельконіна, Л. Виготсько-го, О. Леонтьєва, О. Запорожця ми переконалися, що дитина середнього дошкільного віку, тобто 5-го року життя, вже має певну базу знань, умінь і навичок, що сприяють художньо-творчому розвитку особистості як в родині, так і поза її межами. Але на сьогодні проблема розвитку художньо-творчих здібностей дітей 5-го року життя в початкових мистецьких навчальних закладах не досліджена.

Визначення мети та завдань дослідження. Метою статті є аналіз джерел та публікацій, в яких започатковано розв'язання обраної проблеми.

Результати досліджень. Дошкільний вік – час активної соціалізації дитини, розвитку вмінь спілкування з дорослими та однолітками, пробудження моральних та естетичних почуттів, входження в культуру. Діти висловлюють свої почуття безпосередньо й спонтанно: легко плачуть і швидко заспокоюються, настрої залежить від обставин, радість не знає меж, горе невтішне, страх глибокий, здивування безмежне, а сміх заразливий. Ефективним шляхом формування почуттєвої сфери дитини є залучення її до *творчої діяльності*, яка включає зображувальну, музичну, театралізовану, художньо-мовну діяльність. Ці види дитячої діяльності сприяють емоційному збагаченню особистості, виникненню почуття радості, захоплення та натхнення. Поява таких почуттів в дитячому віці завжди передують проявам творчості.

Творчість – діяльність людини, спрямована на створення якісно нових, невідомих раніше духовних або матеріальних цінностей (нові твори мистецтва, наукові відкриття, інженерно-тех-

нологічні, управлінські чи інші інновації тощо). Необхідними компонентами творчості є фантазія, уява, психічний зміст якої міститься у створенні образу кінцевого продукту (результату творчості) [14]. Крім критерію новизни й оригінальності у визначенні творчості важливу роль відіграє ціннісний (аксіологічний) критерій. Адже ми не можемо відносити до творчої діяльності талановито продумані і здійсненні злочини, або нові ідеї й винаходи, які наносять шкоду здоров'ю людини або призводять до її смерті. Діяльність людини тільки тоді стає творчістю, коли сприяє розвитку людської особистості, людської культури, а найголовніше – духовності особистості. Творчість завжди обумовлена принципами істини, добра, краси, їх синтезом – духовністю.

Систематична, наполеглива і напружена праця є умовою успіху в творчості. За цієї умови виникають ті миті творчого піднесення, які називаються натхненням і за яких особливо успішно з'являються нові способи розв'язання завдань, з'являються нові і продуктивні ідеї.

Дитяча художня творчість є однією з найбільш доступних і дієвих форм естетичного сприймання світу дітьми. *Дитяча творчість* – перша ланка розвитку творчої діяльності, в якій дитина може проявити своє розуміння та ставлення до оточуючого світу й розкрити свій внутрішній світ, уяву, фантазію, інтереси та здібності. Індивідуальний характер розвитку та прояву психічних процесів забезпечує індивідуальний темп розкриття творчих можливостей дітей. У процесі творчості дитина розвивається інтелектуально й емоційно, визначає своє ставлення до життя і своє місце в ньому, набуває досвіду колективної взаємодії, удосконалює навички роботи з різними інструментами й матеріалами, своє вміння володіти тілом, голосом, мовою і т.п. Чим більша палітра творчих технік у дитини, тим більш різносторонньою і вправною вона стає. Творчо розвинена дитина, рано починає логічно мислити, знаходити оригінальні рішення поставлених завдань, висувати гіпотези. Такі діти простіше знаходять своє місце в середовищі ровесників, батькам і вчителям легше знаходити з ними спільну мову.

В нашому розумінні дитяча творчість – явище спонтанне, неповторне, безпосереднє, і разом з тим природне і дивовижне. Діти все сприймають по-іншому й виражають у власних маленьких творах мистецтва. Саме дитяча творчість допомагає побачити і розпізнати, а згодом і розвинути таланти малюка. Багато батьків, захопившись формальним навчанням читання, письма і рахунку, забувають про творчий бік освіти, розвиток креативності.

Творчість – обов'язкова умова всебічного розвитку людини, вона робить життя багатшими, повнішим, радісним. В дитини вона пробуджує фантазію, вчить мріяти, придумувати щось нове і невідоме. Малювання, створення нескладних виробів, видумування власних віршиків, наспівування нав'язної пісні – все це розвивають кмітливість, спритність, смак та уяву.

Обираючи вікову нішу для нашого дослідження ми звернули увагу саме на дітей 5-го року життя, оскільки в цьому віці задатки та здібності не мають чіткого окреслення та яскравого прояву. Вони знаходяться в так званому латентно-

му періоді (лат. – прихований, невидимий) – такий, що ще не має зовнішніх видимих проявів [1]. Саме в цьому віці професійний підхід та правильно сформоване середовище можуть «підняти на поверхню» творчі здібності дитини. Тому завдання кожного навчального закладу допомогти маленькій особистості знайти свій шлях прояву творчого потенціалу, який в майбутньому стане хорошим підґрунтям для формування гармонійної, соціально адаптованої дорослої людини.

Тож для швидшого та якіснішого розвитку дитячої творчості (як процес прояву індивідуальних потенційних можливостей) потрібно звернути увагу на розвиток художньо-творчих здібностей дитини.

Зупинимося на детальному розгляді ключового поняття «здібності». Так, «Український педагогічний словник» трактує це поняття як «стійкі індивідуальні психічні властивості людини, які є необхідною внутрішньою умовою її успішної діяльності» [2]. Здібності виявляються в процесі оволодіння діяльністю у тому, настільки індивід за всіх інших умов швидко й ґрунтовно, легко й твердо освоює способи організації та здійснення певного виду діяльності [3]. У тлумачних словниках терміни «здібний», «обдарований», «талановитий» вживаються як синоніми і виражають рівень вираження здібностей.

Також поняття здібність (з точки зору психології) можна трактувати як синтез властивостей людської особистості, що відповідає вимогам діяльності й забезпечує високі досягнення у ній [4]. С. Рубінштейн стверджував, що здібності – це складна синтетична особливість особистості, що визначає її придатність до діяльності [5]. Якісний рівень розвитку здібностей висловлюється: у понятті талант – сукупність здібностей, що дозволяють отримати оригінальний, досконалий і суспільно значущий продукт діяльності; у понятті геніальність – здатність здійснювати принципові зрушення в тій чи іншій сфері творчості [6; 7].

Здібності, як індивідуально-психологічні особливості, не можуть бути вродженими. Вони розвиваються в процесі творчості, творчої діяльності яка розвивається на задатках творчого потенціалу та зацікавленості дитини. Вродженими можуть бути анатомо-фізіологічні особливості або задатки особистості, що лежать в основі здібностей. Здібності дитини не виявляються а виникають і формуються під час правильного розвитку її задатків.

Формуючи творчу особистість, яка зможе гармонійно жити в сучасному соціумі, потрібно звернути увагу не просто на розвиток здібностей, а на розвиток творчих здібностей. Досліджуючи проблему розвитку художньо-творчих здібностей дітей 5-го року життя ми розглядали положення Н. Лейтеса та Б. Теплова, щодо врахування індивідуально-психологічних особливостей особистості при формуванні та розвитку її творчих здібностей. Вони стверджують, що творчість відповідає природним потребам та можливостям дитини, і наполягають на ранньому включенні дітей саме у творчу діяльність, оскільки це сприяє їхньому загальному художньому розвитку [8].

Окремим завданням постає вивчення особливостей формування художніх здібностей. Поняття «художні здібності» – складне й багатогранне. Це особлива обдарованість до художньої

творчості в межах того чи іншого мистецтва. А. В. Кузьменко стверджує, що художня здібність виявляється у схильності, потребі, здатності до художньої творчості, у легкості засвоєння навичок творчої діяльності [9].

Художні здібності – це здатність не тільки до естетичного сприйняття, переживання й оцінювання творів мистецтва, а і здатність до створення художньої цінності [10]. На відміну від естетичних здібностей, якими володіє кожна нормальна людина, художня здібність – особлива обдарованість, що виражається у прихильності, потребі й можливості до художньої творчості, у легкості засвоєння навичок творчої діяльності в тому чи іншому виді мистецтва.

За твердженням Т. С. Комарової, найважливішим фактором формування у дітей художніх здібностей є ставлення до художньої діяльності [11]. Для того, щоб з'явилося бажання займатися художньою діяльністю, і як наслідок розвивати художні здібності, необхідно створити для дитини творчий настрій. Правильно облаштована кімната, доречно підібраний матеріал з яким працюватиме дитина, оформлення робочого місця – все це не аби як збуджує дитячу уяву і викликає бажання проявити свої уміння в обраній дитиною художній діяльності.

Не викликає сумніву той факт, що загальний процес розвитку цивілізації залежить від творчих й обдарованих людей. Обдарованість характеризується сукупністю індивідуальних рис, які допомагають людині досягти значних успіхів у певній діяльності. Основою для розквіту творчості та обдарованості є саме діяльність, в якій проявляються здібності. Розвиток особистості найбільш ефективний тоді, коли спостерігається гармонійне поєднання внутрішніх задатків, мотивів певної діяльності та зовнішнього середовища. Причинно-наслідкові стосунки між особистістю та навколишнім середовищем постійно впливають на формування дитини. Тому дуже важливо вірити в її здібності, створювати сприятливу атмосферу для їх розквіту.

На основі аналізу літератури та ключових для нашого дослідження понять: творчі здібності та художні здібності, ми з впевненістю виділили їх взаємозв'язок. Головним пунктом, який об'єднує творчі і художні здібності, є шлях до їх розвитку – це обов'язкове перебування дитини дошкільного віку в творчому середовищі. Дитина має перебувати в гармонійному, естетично оформленому, творчо спрямованому товаристві, будь-то початкові мистецькі навчальні заклади, чи просто перша соціальна група дитини – її сім'я. Життя малюка, що супроводжується музикою, картинками чи картинками, театральними виставами, і будь-якою творчої діяльністю, що відповідає віковим можливостям спричиняє розвиток як творчих так і художніх здібностей. Правильне поєднання проявів цих двох видів здібностей сприяє виникненню дитячої творчої діяльності, та, як наслідок, розвитку дитячої творчості. В процесі творчості дитина зможе проявити набуті навички й уміння, де чітко можна прослідкувати поєднання творчих та художніх здібностей та їх практичне застосування.

Вплив мистецтва на дитину, який виповнюється чотири роки, має настільки блискучий

прояв, що вже за декілька «зустрічей» малюка з мистецтвом можна побачити якісні зміни в його поведінці та мовленні. Картини, вистави, музичні твори, вірші, хореографічні постанови – всі твори мистецтва справляють на дитину яскраве враження, що активізує окремі психічні процеси: відчуття, сприймання, пам'ять, уяву, мислення. Специфіка мистецтва допомагає дошкільникам безпосередньо захоплюватися живими витоками світової культури: пісні, народних промислів, класичної музики, живопису, графіки, скульптури тощо. Саме твори мистецтва звеличують людину як творця, утворюють духовний ланцюжок між поколіннями. Безумовно, висока емоційність, яка характерна для дітей дошкільного віку, впливає на формування естетичного світогляду і передбачає широке використання засобів мистецтва в педагогічному процесі.

Важливо наголосити, що ми говоримо про мистецтво в його «чистому» вигляді, тобто не адаптоване до дітей дошкільного віку. Наприклад, в Японії, що є найбільш економічно розвинутою країною світу, естетичне виховання є пріоритетним не лише в додатковій мистецькій освіті а й в освітньому процесі загалом. Діти змалку привчені милуватись явищами природи: першим снігом, рясним дощем, цвітінням квітів, буянням зелених дерев тощо. Отримання задоволення від спостереження краси – домінанта в японській освіті. С. Судзукі – відомий японський скрипач, музикант та педагог, відзначав: «Моя мета – зробити з малюка не музиканта, а добру, шляхетну людину. Полюбивши хорошу музику, мої учні будуть прагнути до краси і гармонії у всіх сторонах життя». Він наполягав: «Я всього лише хочу виховати хороших громадян. Якщо дитина з моменту свого народження слухає хорошу музику і вчиться грати сама, в ній розвиваються глибокі почуття, дисципліна і витривалість. Вона набуває добре серце. Якщо вся нація спільно візьметься за виховання дітей, то, можливо, вдасться уникнути війни» [12]. Слухаючи «велику» музику дитина накопичує музичний досвід і починає сприймати через неї світ. Вибір музики прямо впливає на світобачення дитини.

Доцільно згадати й європейський приклад залучення дітей до вічних творів мистецтв. Ф. Барб Галль – французька письменниця, мистецтвознавець, авторка науково-популярних книжок для дітей про образотворче мистецтво, консультант Міністерства освіти Франції написала відому роботу «Как говорить с детьми об искусстве». Хоча книга називається «Як говорити з дітьми про мистецтво», мова в ній йде лише про живопис, який виступає як найпопулярніший і зручний для обговорення вид мистецтва. У книзі описується як правильно обговорювати з дітьми твори мистецтва, як зацікавити дитину до відвідування музеїв, як ознайомити з діяльністю конкретних митців й взагалі, як отримувати задоволення від спілкування з дитиною в заданому напрямку. Заохочення дітей дошкільного віку до знайомства з творами мистецтва спричиняє не лише розвиток творчої особистості, але й формує інтелект, розвиває мислення, увагу, аналітичні здібності дитини, і, звичайно, сприяє наслідуванню дій дорослого, виникає спільна діяльність.

Розробляючи концепцію інтелектуального розвитку дитини, Ж. Піаже підкреслював роль

наслідування у розвитку інтелектуальних здібностей: наслідування дорослого виступає особливою формою мотивації, що не пов'язана із задоволенням органічних потреб, а є джерелом ініціативи, розвитку не лише інтелекту, а й творчих здібностей [13].

Країни Євросоюзу спрямовують всі освітні програми на розвиток творчості особистості. Педагогічні теорії, методи та прийоми, що роками накопичувались в розвинених країнах Європи, зараз успішно використовуються задля вирішення найважливіших проблем, щодо всебічного та творчого розвитку особистості, а також гуманізації навчально-виховного процесу. Україна, дотримуючись орієнтирів на європейські цінності, також рухається у цьому напрямі – розширює мережу початкових мистецьких навчальних закладів у яких створюються всі умови для формування свідомої, гуманної, винахідливої, творчої особистості, яка зможе відтворити «європейський стиль життя» на теренах України. Нині відбуваються непрості трансформації в українському просторі, що стимулюють процес становлення дитячої особистості як суб'єкта, який в подальшій діяльності зможе перетворювати матеріальний світ, суспільство та самого себе. Глобалізація та інформатизація суспільства наполегливо диктує зміни в процесі людської діяльності. Безкінечний потік інформації, нові відкриття в області фізики, хімії, біології, в технологічних науках з'являються кожен день, і осягати людині всі ноу-хау цього світу стає все складніше, адже годин в добі не збільшилось (на відміну від швидкості модернізації суспільства). Людство змушене корегувати свою діяльність, з'являються нові професії. І, на сьогодні, завдання освіченої, обізнаної і професійно підготовленої людини – уміло варіювати своїми вміннями, обирати до розгляду та використання в подальшому ту інформацію, яка буде потрібна для вирішення конкретних завдань в обраній галузі діяльності.

Ми фізично не спроможні бути обізнаними в усіх напрямках розвитку всесвіту, а він ще й оновлюється, здається, кожного дня. Саме тому, творча особистість у сучасному світі – це рушійна сила розвитку суспільства та цивілізації в цілому, вона зможе творчо групувати отримані знання, відсортовувати від усього потоку інформації лише потрібну частину та доцільно використовувати її у власній діяльності.

Висновки. Отже, аналізуючи все вище зазначене можна стверджувати, що одним з важливих завдань освітнього розвитку будь-якої успішної держави являється розвиток творчої особистості, яка буде здатна до прояву власного потенціалу й самореалізації, що стане першим щаблем до духовного, культурного та естетичного збагачення нації. Все згадане, лише маленький приклад того, як світ відходить від старих штампів розвитку художньо-творчих здібностей особистості дитини

і прямує до розвитку її творчого потенціалу. Країни, де головною цінністю є людське життя та самореалізація кожного громадянина, приділяють невимовно велику кількість часу на творчість й мистецтво. Освітнім завданням кожної з таких країн є формування соціально адаптованої, гармонійно розвиненої та впевненої в собі особистості. Звичайно, вони вивчають загальноприйняті дисципліни, такі як математика, грамота, історія, фізика та хімія, але здобуті знання з цих предметів не використовуються в повсякденному житті. Вони не допомагають при знайомстві з новими людьми, не стимулюють швидшу адаптацію дитини в новому навчальному закладі, не навчають гендерної поваги та рівності, а головне, вони аж ніяк не вказують шлях самореалізації та примінення індивідуальних здібностей і можливостей дитини в широкому соціальному світі. Лише впевненість в власних можливостях та добре розвинуті задатки й здібності роблять з індивідуальності особистість. Людина, яка зможе творчо застосувати власні уміння в будь-якому виді діяльності, яка посилаючись на власні здібності знаходить вихід з скрутної ситуації, може сміливо називатись соціально затребуваною особистістю. Саме таких людських якостей і навчають у всіх закладах додаткової мистецької освіти в будь-якій прогресуючій країні.

Звичайно, це потребує часу та зміщення певних акцентів в освітньому процесі дошкільних закладів України. Актуальним залишається питання підготовки фахівців до здійснення роботи по залученню дітей до мистецтва й розвитку їх художньо-творчих здібностей, а також розвиток дошкільної освіти в реаліях євроінтеграційних вимірів.

Говорячи про самореалізацію дитини важливо розуміти, що вона є неможливою без закладених раніше творчих начал – формування та розвитку художньо-творчих здібностей. Дитина, яка не боїться висловити власну думку, бачить своє вирішення проблеми, здатна цілісно сприймати твори мистецтва, виявляти емоційну зворушливість та власні уподобання, вирізняється особливою допитливістю та спостережливістю, свободою власної думки не матиме жодних проблем в подальшому розвитку. Процес розвитку дитячої особистості набирає оберту на 5-му році життя, оскільки це дитина, яка починає активно соціалізуватися:

- виходить за рамки власного комфорту в процесі знайомства з новими соціальними групами (садочок, центри розвитку, арт-школи, школи мистецтв та інше);

- активно знайомиться з дидактичними та сюжетно-рольовими іграми, що сприяє розвитку інтелекту, уваги, фантазії та, як наслідок, художньо-творчих здібностей дитини;

- глибше знайомиться з творами мистецтва та мистецтвом загалом.

Список літератури:

1. 4-е видання: Великий тлумачний словник сучасної української мови [Текст]: 170 000 слів і словосполучень / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К.; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2004. – 1440 с.
2. Гончаренко С. О. Український педагогічний словник / С. О. Гончаренко. – К.: Либідь, 1997. – 376 с.
3. Соціолого-педагогічний словник / За загальною ред. В. В. Радула, вид. 2-е. – Харків: Мічулін, 2015. – 444 с.
4. Ковалёв А. Г. Общая психология / А. Г. Ковалёв. – М.: Просвещение, 1981. – 361 с.
5. Рубинштейн С. А. Проблемы общей психологии / С. А. Рубинштейн. – М.: Педагогика, 1976. – 416 с.
6. Матяшкин А. М. Загадки одаренности: Проблемы практической диагностики / А. М. Матяшкин. – М.: Школа-Пресс, 1993. – 127 с.
7. Моляко В. А. Проблемы психологии творчества и разработка подхода к изучению одаренности / В. А. Моляко // Обдарована дитина. – 2002. – № 4. – С. 28.
8. Теплов Б. М. Избранные труды. Т. 1 / Борис Михайлович Теплов. – М.: Просвещение, 1985. – 328 с.
9. Кузьменко В. С. Здібності. Словничок психолога / В. С. Кузьменко // Дошк. вих. – 1996. – № 10. – С. 35.
10. Неменский Б. М. Мудрость красоты: о проблемах эстетического воспитания / Б. М. Неменский. – М.: Педагогика, 2009. – 190 с.
11. Методика обучения изобразительной деятельности и конструирования / Т. С. Комарова, Н. П. Сакулина, Н. Б. Халезова. – М.: Просвещение, 2010. – 185 с.
12. Возвращение с любовью: классический подход к воспитанию талантов / С. Судзуки/ Пер. с англ. С. Э. Борич. – Мн: ООО «Пупурри», 2005. – 192 с.
13. Пиаже Ж. Генезис элементарных логических структур / Ж. Пиаже, Б. Инельдер. – М.: Изд-во Иностранной литературы, 1963. – 448 с.
14. <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A2%D0%B2%D0%BE%D1%80%D1%87%D1%96%D1%81%D1%82%D1%8C>

Новоселецкая И.Э.

Киевский университет имени Бориса Гринченко

РАЗВИТИЕ ХУДОЖЕСТВЕННО-ТВОРЧЕСКИХ СПОСОБНОСТЕЙ ДЕТЕЙ ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА В РЕАЛИЯХ ЕВРОИНТЕГРАЦИОННЫХ ИЗМЕРЕНИЙ

Аннотация

В статье освещается вопрос развития художественно-творческих способностей детей дошкольного возраста. Проанализированы последние публикации, в которых раскрываются основы решения озвученной проблемы. Уточнено понятие «художественно-творческие способности» детей дошкольного возраста, показано их влияние на развитие личности. Обоснована целесообразность организации системной работы по развитию художественно-творческих способностей детей 5-го года жизни. В этот период происходит активная социализация ребенка в социуме, что сопровождается возникновением новых мотивов деятельности.

Ключевые слова: искусство, способности, художественно-творческое развитие, дети 5-го года жизни, начальные художественные учебные заведения.

Novoseletska I.E.

Borys Grinchenko Kyiv University

DEVELOPMENT OF ARTISTIC AND CREATIVE ABILITIES OF PRE-SCHOOLERS IN THE CONTEXT OF INTEGRATION TO THE EUROPEAN UNION

Summary

The article dwells on the development of artistic and creative abilities of preschoolers. The author studies recent publications where the problem is analyzed. The concept of the «artistic and creative abilities of preschoolers» is refined. The article outlines the main ways of influence on the preschoolers' personality development. The importance of systematic work on developing of artistic and creative abilities of 5-year-olds is highlighted due to child's active socialization supported by appearance of new activity motives.

Keywords: art, abilities, artistic and creative abilities, creative development, 5-year-olds, elementary artistic educational institutions.